РІШЕННЯ
разової спеціалізованої вченої ради
про присудження ступеня доктора філософії

Здобувач ступеня доктора філософії Шлега Денис Олексійович, 1982 року народження, громадянин України, освіта вища: закінчив у 2012 році Академію внутрішніх військ МВС України за спеціальністю «Військово-соціальне управління» і здобув ступінь «магістра», працює на посаді начальника Центрального територіального управління Національної гвардії України, Національна гвардія України, Дніпро, виконав акредитовану освітньо-наукову програму «Право».

Разова спеціалізована вчена рада, утворена наказом Донецького державного університету внутрішніх справ, Міністерства внутрішніх справ України, Кропивницький, від 26 листопада 2025 року № 586, у складі:

Голови разової
спеціалізованої вченої ради:

Ганна БУГА, доктор юридичних наук, доцент, начальник відділу організації наукової діяльності, Донецький державний університет внутрішніх справ.

Рецензентів:

Ольга МЕРДОВА, кандидат юридичних наук, професор, заступник директора з освітньої та науково-дослідної діяльності навчально-наукового інституту підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції імені Е.О. Дідоренка, Донецький державний університет внутрішніх справ;

Олена НАЗИМКО, кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри цивільно-правових дисциплін, Донецький державний університет внутрішніх справ.

Офіційних опонентів:

Олександр КОБЗАР, доктор юридичних наук, професор, т.в.о. директора навчально-наукового інституту поліцейської діяльності, Національна академія внутрішніх справ України;

Ірина ШОПІНА, доктор юридичних наук, професор, професор кафедри адміністративно-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та правоохоронної діяльності, Львівський державний університет внутрішніх справ

на засіданні 23 січня 2026 року прийняла рішення про присудження ступеня доктора філософії з галузі знань 08 «Право» Денису ШЛЕЗІ на підставі публічного захисту дисертації «Адміністративно-правовий статус Національної гвардії України» за спеціальністю 081 «Право».

Дисертацію виконано в Донецькому державному університеті внутрішніх справ, Міністерства внутрішніх справ України, Кропивницький.

Науковий керівник – Сергій ВІТВІЦЬКИЙ, доктор юридичних наук, професор, Заслужений юрист України, Донецький державний університет внутрішніх справ, ректор.

Дисертацію подано у вигляді спеціально підготовленого рукопису, в якому дотримано вимоги пункту 6 Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44 (зі змінами).

Зокрема, розроблено теоретичні положення щодо адміністративно-правового регулювання діяльності керівника територіального підрозділу патрульної поліції, обґрунтовано пропозиції стосовно удосконалення такого регулювання.

Так, уперше:

– сформульоване адміністративно-правове розуміння місця Національної гвардії України в системі сектору безпеки та оборони держави як багатофункціонального безпекового суб'єкта, який поєднує елементи класичних правоохоронних функцій із військовими завданнями щодо захисту державного суверенітету, територіальної цілісності, участі в гуманітарних місіях, бойових діях, антитерористичних, контрдиверсійних та стабілізаційних операціях, що зумовлює її подвійний функціональний характер, необхідність чіткого правового регулювання компетенції та взаємодії з іншими органами сектору безпеки та оборони, а також визначає її як основний суб'єкт оперативного реагування в умовах воєнного чи надзвичайного стану;

– обґрунтовано, що адміністративно-правове регулювання діяльності Національної гвардії України формується системою норм адміністративного, військового, кримінального та конституційного права, а Закон України «Про Національну гвардію України» залишається фрагментарним і концептуально незавершеним, оскільки, виконуючи базову регуляторну функцію, не охоплює вичерпно нові виклики воєнного стану, що виявляється у відсутності чітких положень щодо застосування сили, меж повноважень з обмеження прав і свобод громадян, а також невизначеності ролі такого військового формування з правоохоронними функціями у забезпеченні правопорядку в тилу та прифронтових територіях;

– науково аргументовано, що організація діяльності Національної гвардії України є процесом реалізації системи заходів, що здійснюються військовослужбовцями спільно з іншими суб'єктами з метою захисту та охорони життя, прав, свобод і законних інтересів громадян, суспільства і держави від протиправних посягань, забезпечення громадської безпеки і порядку, державної та прикордонної безпеки, протидії терористичним і злочинним формуванням;

– з метою удосконалення адміністративно-правового статусу Національної гвардії України в умовах воєнного стану доведено необхідність упровадження Концепції розвитку Національної гвардії України, яка має закласти філософію проактивної та комплексної діяльності військового формування з правоохоронними функціями, визначити його місце у структурі суб'єктів безпекової політики держави, уточнити функціональне призначення у протидії військовим, кримінальним та адміністративним загрозам з урахуванням кризових ситуацій і умов воєнного стану, розширити перелік принципів діяльності, посилити профілактичний, аналітичний і комунікаційний напрями роботи та створити основу для послідовної реформи нормативно-правового регулювання, а також Плану дій з удосконалення діяльності Національної гвардії України у сфері забезпечення публічної безпеки та запобігання злочинності (до 2030 р.), який деталізуватиме заходи Концепції й передбачатиме функціональне розмежування повноважень між Національною гвардією, муніципальною вартою та Національною поліцією, створення аналітичного управління, запровадження системи моніторингу безпекової ситуації, зміну критеріїв оцінки ефективності діяльності з кількісних на якісні, удосконалення інформаційної інфраструктури та розроблення навчальних програм для особового складу з урахуванням нових викликів, зокрема у сфері кібербезпеки, кризового менеджменту та психології натовпу;

удосконалено:

– теоретичне розуміння ролі Національної гвардії України у гарантуванні публічної безпеки, охороні стратегічних об'єктів, участі в антитерористичних і стабілізаційних операціях, реагуванні на кризові ситуації, включаючи заворушення в установах виконання покарань, та у протидії збройній агресії;

– адміністративну-правову характеристику завдань Національної гвардії України як довгострокових цілей її організації та діяльності, що формуються з урахуванням функціонального профілю, правової природи та особливостей взаємодії з іншими суб'єктами сектору безпеки і оборони та спрямовані на досягнення стратегічної мети – захист інтересів держави й громадянина від внутрішніх і зовнішніх загроз шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, публічної безпеки та порядку, територіальної цілісності й недоторканості України; функцій як сукупності напрямів і дій, за допомогою яких реалізуються завдання, що охоплюють не лише класичні правоохоронні компетенції, але й стратегічне управління, логістичне забезпечення, розвідувальну та інформаційну діяльність, розвиток інституційної спроможності та формування нових механізмів адаптації до умов трансформації національного та міжнародного безпекового середовища;

– поняття принципів організації та діяльності Національної гвардії України як основних вихідних засад функціонування військового формування з правоохоронними функціями, що ґрунтуються на Конституції України, міжнародних договорах, законах та інших нормативно-правових актах і наукових доктринальних положеннях, адресуються всім військовослужбовцям і працівникам з виокремленням системоутворюючих ознак: захист прав і свобод людини, охорона громадської безпеки та порядку, взаємодія з іншими

правоохоронними органами у сфері державної та прикордонної безпеки, протидія терористичним і злочинним формуванням;

набули подальшого розвитку:

– генеза інституційного становлення та розвитку Національної гвардії України, яка простежується крізь такі історичні етапи, як доба Української Народної Республіки (1917–1921 рр.), період перебування України у складі СРСР (1921–1991 рр.), етап відновлення незалежності (з 24 серпня 1991 р.), а також новітня історія – початок євроінтеграційних процесів і воєнних дій на території України (з 2014 р. по теперішній час), кожен з яких супроводжувався трансформацією правового статусу цього військового формування, що виразилося у зміні його структури, функціонального призначення, нормативно-правового регулювання та форм взаємодії з іншими суб'єктами сектору безпеки і оборони;

– наукове обґрунтування необхідності формування єдиного кодифікованого нормативно-правового акта – Кодексу функціонування МВС України, з метою врегулювання правових засад діяльності підпорядкованих органів, зокрема Національної гвардії України, визначення меж їхніх повноважень, видів та форм відповідальності особового складу та особливостей здійснення адміністративного провадження у межах компетенції відповідних структур, що сприятиме підвищенню правової визначеності, послідовності адміністративно-правового регулювання та адаптації діяльності органів МВС до специфічних умов правових режимів, у тому числі воєнного стану;

– положення щодо нормативно-правового регулювання окремих функцій Національної гвардії України, зокрема у сфері реагування на надзвичайні ситуації в пенітенціарній системі, яке нині залишається неповним і недостатньо деталізованим, що проявляється у відсутності чітко визначених механізмів реалізації цієї функції, зокрема стосовно організаційної структури, чисельного та функціонального складу спеціалізованих підрозділів, алгоритмів їх дій у кризових умовах і порядку взаємодії з Державною кримінально-виконавчою службою та іншими органами, що створює ризики правової невизначеності та знижує ефективність оперативного реагування;

– характеристика організаційної структури Національної гвардії України як системно цілісного та автономного суб'єкта оборонного комплексу, оперативно-територіальні об'єднання якого забезпечують регіональне управління, з'єднання й військові частини виконують бойові завдання, допоміжні елементи гарантують безперервність функціонування, а підрозділи оперативного призначення, зокрема «Гвардія наступу», формують новий підтип військових формувань, співставний за ефективністю з підрозділами Збройних Сил України;

– узагальнення зарубіжного досвіду функціонування військових формувань із правоохоронними функціями, що підтвердило ефективність моделей, у яких забезпечено чітке розмежування між військовими та правоохоронними органами, прозорі механізми їх залучення до завдань у сфері публічної безпеки, належну правову регламентацію повноважень та багаторівневу систему демократичного контролю, зокрема парламентського,

судового і громадського, як це реалізовано у провідних країнах-членах НАТО (Франція, Італія, Німеччина, Канада, США, Польща, Литва та ін.).

Дисертація виконана державною мовою та відповідає вимогам до оформлення дисертації, затвердженим наказом Міністерством освіти і науки України від 12 січня 2017 року № 40, Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44 (зі змінами).

Здобувач має 6 наукових публікацій за темою дисертації, з них 4 статті, у наукових виданнях, включених на дату опублікування до переліку наукових фахових видань України:

1. Шлега Д. О. Місце Національної гвардії України у системі правоохоронних органів. *Центральноукраїнський вісник права та публічного управління.* 2025. Вип. 2(10). С. 135-141. URL: https://cuj.dnuvs.ukr.education/index.php/cuj/article/view/120/116. DOI https://doi.org/10.32782/cuj-2025-2-16

2. Шлега Д. О. Принципи організації та діяльності Національної гвардії України. *Вісник Луганського навчально-наукового інституту ім. Е.О. Дідоренка.* 2025. Вип. 2(110). С. 109-116. URL: https://luhbulletin.dnuvs.ukr.education/index.php/main/article/view/303/280. DOI https://doi.org/10.32782/2786-9156.110.2.109-116.

3. Шлега Д. О. Генеза становлення Національної гвардії України. *Правовий часопис Донбасу.* 2025. № 2 (91). С. 31–36. URL: https://ljd.dnuvs.ukr.education/index.php/ljd/article/view/329/306 DOI 10.32782/2523-4269-2025-91-31-36

4. Шлега Д. О. Міжнародний досвід організації та діяльності військових формувань з правоохоронними функціями. *Українська поліцеїстика: теорія, законодавство, практика.* 2025. №2 (14). С. 139–144. URL: https://policeyistika.dnuvs.ukr.education/index.php/policeyistyka/article/view/276/248. DOI https://doi.org/10.32782/2709-9261-2025-2-14-25

У дискусії взяли участь голова та члени разової спеціалізованої вченої ради:

1. Ганна БУГА, доктор юридичних наук, доцент, начальник відділу організації наукової діяльності, Донецький державний університет внутрішніх справ, голова ради – виступ позитивний, без зауважень.

2. Ольга МЕРДОВА, кандидат юридичних наук, професор, заступник директора з освітньої та науково-дослідної діяльності навчально-наукового інституту підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції імені Е.О. Дідоренка, Донецький державний університет внутрішніх справ, рецензент – дала позитивну рецензію із зауваженнями:

1). Дисертант, змістовно розглянувши етапи становлення і розвитку Національної гвардії України крізь призму різних історичних періодів (підрозділ 1.1), водночас не приділяє достатньої уваги виокремленню конкретних недоліків адміністративно-правового статусу відповідних формувань, характерних для

окремих етапів їх розвитку. На наш погляд, більш детальне окреслення таких недоліків, зокрема прогалин у нормативно-правовому регулюванні, колізій у визначенні повноважень, проблем організаційного забезпечення та міжвідомчої взаємодії, дозволило б глибше проаналізувати еволюцію адміністративно-правового статусу Національної гвардії України та посилити аргументацію щодо необхідності його вдосконалення на сучасному етапі. Крім того, узагальнення історичних помилок дозволило б чіткіше окреслити напрями подальшого розвитку законодавства, спрямованого на підвищення ефективності діяльності Національної гвардії України та її спроможності протидіяти зовнішнім і внутрішнім загрозам.

2). На стор. 81-82 дисертант констатує наявність дублюючих повноважень Національної гвардії України, тоді як на стор. 49-50 зазначається, що Національна гвардія України не дублює функцій Національної поліції, а, навпаки, розширює спектр державних можливостей у сфері правоохоронної діяльності. Внаслідок цього вбачається певна непослідовність у викладенні авторської позиції щодо співвідношення повноважень Національної гвардії України та інших правоохоронних органів, що потребує уточнення в ході публічного захисту. Зокрема, доцільним видається розмежування характеру такого «дублювання». На нашу думку, виокремлення випадків нормативного перетину окремих повноважень від функціональної взаємодоповнюваності діяльності Національної гвардії України та Національної поліції дозволило б уникнути подвійного тлумачення відповідних положень і посилити аргументацію щодо особливостей адміністративно-правового статусу Національної гвардії України.

3). У підрозділі 2.3 дисертант нерідко оперує категорією «ефективність діяльності Національної гвардії України» (стор. 118, 119, 121, 123), однак при цьому не пропонує власного авторського бачення змісту цього поняття та не розкриває критеріїв чи показників, за якими така ефективність може бути оцінена. У зв'язку з цим, використання зазначеної категорії при аналізі принципів організації та діяльності, а також структури Національної гвардії України у контексті підвищення ефективності її функціонування виглядає певною мірою дискусійним. Відсутність чіткого бачення ускладнює сприйняття окремих теоретичних положень і практичних рекомендацій, що потребує додаткового роз'яснення та аргументації під час публічного захисту дисертації. Разом із тим зазначене зауваження має уточнювальний характер і не знижує загальної наукової цінності роботи, а радше відкриває простір для подальшої наукової дискусії та поглиблення дослідження проблем ефективності діяльності Національної гвардії України.

4). Продовжуючи порушене питання щодо ефективності діяльності Національної гвардії України, доцільним видається більш чітке обґрунтування того, яким саме чином деталізація та розширення системи принципів здатна вплинути на підвищення ефективності діяльності Національної гвардії України, удосконалення механізмів реалізації її повноважень, посилення міжвідомчої взаємодії та забезпечення балансу між публічними інтересами і правами людини. Подібне пояснення в межах дисертації висвітлено фрагментарно, що ускладнює

оцінку практичної результативності запропонованих змін і залишає відкритим питання щодо їх реального впровадження в правозастосовну діяльність.

5). З огляду на наявність у дисертації пропонованих змін і доповнень до положень Закону України «Про Національну гвардію України» (наприклад, стор. 110, 129), вбачається доцільним подати відповідні пропозиції у вигляді окремого додатку до дисертаційної роботи. Таке структурне рішення сприяло б кращій наочності та систематизації авторських законодавчих ініціатив, полегшило б сприйняття й практичне використання запропонованих положень суб'єктами правотворчої та правозастосовної діяльності. Винесення законодавчих пропозицій в окремий додаток посилить практичну спрямованість роботи та підвищити її прикладну цінність.

3. Олена НАЗИМКО, кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри цивільно-правових дисциплін Донецький державний університет внутрішніх справ, рецензент – дала позитивну рецензію із зауваженнями:

1). У підрозділі 1.3 здобувач розглядає питання інституційної взаємодії Національної гвардії України з іншими суб'єктами сектору безпеки і оборони. Попри належний теоретичний рівень викладу, доцільним видається детальніше розкрити механізми нормативно-правового регулювання такої взаємодії, зокрема в частині організації та реалізації спільних стабілізаційних, контрдиверсійних, антитерористичних та оборонних операцій. Розширення цього аспекту дало б змогу більш чітко окреслити практичні механізми координації дій, розмежування повноважень та відповідальності між залученими суб'єктами. Таке доповнення сприяло б посиленню прикладної складової дослідження з урахуванням сучасних безпекових реалій.

2). У підрозділі 2.2 автор виокремлює принцип забезпечення дотримання прав і свобод людини і громадянина як один із основоположних у діяльності Національної гвардії України. Разом з тим, здобувач в межах дисертаційного дослідження фактично оминає увагою проблематику дотримання фундаментальних прав і свобод людини в умовах дії особливих правових режимів, зокрема воєнного стану, під час тривалості якого відповідно до ст. 15 Конвенції про захист прав і свобод людини дозволено відступ від окремих зобов'язань.

3). Певного уточнення потребує обґрунтування доцільності створення Кодексу функціонування Міністерства внутрішніх справ України. Безперечно, здобувач цілком слушно звертає увагу на наявність прогалин і фрагментарність чинного законодавства, що регулює діяльність органів та підрозділів системи МВС України, у тому числі Національної гвардії України. Водночас у дисертації недостатньо конкретизовано, які саме суспільні відносини та питання правового регулювання мають стати предметом такого кодифікованого акту, зокрема у частині визначення компетенції суб'єктів системи МВС, механізмів їх взаємодії, особливостей правового режиму діяльності в умовах воєнного чи надзвичайного стану, а також гарантій дотримання прав і свобод людини. Крім того, потребує додаткового пояснення питання узгодження положень запропонованого Кодексу з чинними законами України, аби уникнути виникнення нових нормативних дефектів та дублювання правового регулювання.

4). Здобувач не надає розширеного аналізу змісту результатів проведеного опитування, який міг би бути оформлений у вигляді окремого додатку до дисертаційного дослідження. Хоча автором наведено узагальнені висновки за результатами анкетування, більш деталізоване подання емпіричних даних дозволило б підсилити доказову базу окремих теоретичних положень. Зокрема, доцільним є розкриття відмінностей у відповідях опитаних громадян та представників Національної гвардії України, що дало б змогу виявити різницю у сприйнятті адміністративно-правового статусу, повноважень та ефективності діяльності Національної гвардії України з позицій різних соціальних і професійних груп. Такий підхід сприяв би глибшому аналізу проблемних аспектів правового регулювання діяльності Національної гвардії України, а також підвищив би аналітичну цінність емпіричної частини дослідження.

4. Олександр КОБЗАР, доктор юридичних наук, професор, т.в.о. директора навчально-наукового інституту поліцейської діяльності, Національна академія внутрішніх справ України, опонент – дав позитивний відгук із зауваженнями:

1). У підрозділі 2.2 (стор. 96-111) вразливою до критики видається пропозиція дисертанта щодо пропонованої системи принципів організації та діяльності Національної гвардії України, оскільки, на думку опонента, з урахуванням трансформаційних змін в умовах запровадження військового стану цей перелік не може бути визначеним категорично через змішування правоохоронних та військових функцій. Таким чином, варто почути позицію дисертанта щодо можливості подальшого розширення системи принципів, які лежать в основі організації та діяльності Національної гвардії України, зокрема з огляду на сучасні виклики воєнного часу, необхідність забезпечення прав людини та впровадження стандартів НАТО. Детальніше обґрунтування принципів дозволило б посилити теоретичну складову дослідження.

2). У підрозділі 3.1 (стор. 131-144), обґрунтовуючи практичну потребу створення Концепції розвитку Національної гвардії України та Плану дій з удосконалення діяльності Національної гвардії України у сфері забезпечення публічної безпеки та запобігання злочинності, дисертанту доцільно було б не обмежуватися лише викликами військового стану, але й розглянути шляхи вдосконалення правового статусу Національної гвардії України у післявоєнний період.

3). У межах підрозділу 3.2 (стор. 144-164) дисертант змістовно проаналізував здобутки зарубіжного досвіду організації та діяльності військових формувань з правоохоронними функціями. Водночас у контексті подальшого порівняльно-правового аналізу зарубіжного досвіду недостатньо розкритим вбачається питання щодо висвітлення механізмів цивільного контролю за військовими формуваннями з правоохоронними функціями. Це дозволило б більш глибоко окреслити шляхи адаптації відповідних європейських практик до вітчизняних реалій.

4). У додатку Б (стор. 200-202), попри безперечну наукову та практичну цінність проведеного дисертантом анкетування громадян та окремих працівників Національної гвардії України, яке дозволило виявити рівень суспільного сприйняття діяльності Національної гвардії України та окремі аспекти реалізації

її повноважень, доцільно зауважити, що емпіричну базу дослідження варто було б розширити. Зокрема, на наш погляд, дисертанту було б доцільно доповнити емпіричну частину дослідження опитуванням представників інших правоохоронних органів, насамперед Національної поліції України, щодо питань адаптації адміністративно-правового статусу Національної гвардії України до умов воєнного стану. Таке розширення емпіричної бази дозволило б більш повно відобразити реальний стан міжвідомчої взаємодії, виявити проблемні аспекти координації діяльності правоохоронних органів з Національною гвардією України, а також поглибити практичне обґрунтування окремих висновків і пропозицій дисертанта.

5. Ірина ШОПІНА, доктор юридичних наук, професор, професор кафедри адміністративно-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та правоохоронної діяльності, Львівський державний університет внутрішніх справ, опонент – дала позитивний відгук із зауваженнями:

1). У підрозділі 1.1 дисертант ґрунтовно висвітлює історичні етапи становлення та розвитку Національної гвардії України, водночас під час розмежування певних періодів не подано структурного порівняння особливостей функціонування Національної гвардії України на початковому етапі відновлення незалежності України та у період після подій, пов'язаних із прийняттям державного курсу на європейську інтеграцію та початком збройної агресії з 2014 року. На нашу думку, робота лише б виграла за можливості наочно простежити трансформацію адміністративно-правового статусу Національної гвардії України, еволюцію завдань, функцій, організаційної структури та правових засад діяльності під впливом нових безпекових викликів і зовнішньополітичних орієнтирів держави.

2). Пропозиція щодо прийняття Кодексу Міністерства внутрішніх справ України виглядає корисною, але дискусійною з огляду на сучасні умови правового режиму воєнного стану, а також із урахуванням чинної системи спеціального законодавства, зокрема наявності Закону України «Про Національну гвардію України», який комплексно врегульовує правовий статус, завдання, функції та повноваження такого військового формування з правоохоронними функціями.

У сучасних умовах воєнного стану законодавець змушений оперативно реагувати на динамічні безпекові виклики, що об'єктивно зумовлює необхідність гнучкого та швидкого внесення змін до спеціальних законів, а не запровадження масштабних кодифікаційних актів, які потребують значного часу на розроблення, узгодження та імплементацію. У цьому контексті прийняття Кодексу МВС України може призвести до ускладнення правового регулювання, виникнення колізій з уже чинними спеціальними законами та зниження оперативності нормативного реагування. Крім того, з огляду на специфіку правового статусу Національної гвардії України як військового формування з правоохоронними функціями, її діяльність доцільніше й надалі регулювати окремим спеціальним законом, що дозволяє чітко враховувати особливості виконання завдань у мирний час та в умовах воєнного стану. У зв'язку з цим більш обґрунтованим видається шлях удосконалення чинного законодавства,

насамперед шляхом внесення змін і доповнень до Закону України «Про Національну гвардію України».

3). Невирішеним у межах дисертаційного дослідження залишається питання забезпечення громадського контролю за діяльністю військових формувань з правоохоронними функціями, зокрема Національної гвардії України, за прикладом зарубіжних країн, досвід яких аналізується у роботі (зокрема Франції, Італії, Німеччини, Канади, США). Попри слушне звернення дисертанта до позитивного зарубіжного досвіду у сфері демократичного цивільного контролю, у дисертації недостатньо враховано об'єктивні обмеження можливостей реалізації повноцінного громадського контролю в умовах дії правового режиму воєнного стану. Зазначені обмеження пов'язані з необхідністю захисту інформації з обмеженим доступом, забезпечення обороноздатності держави, оперативності прийняття управлінських рішень та недопущення загроз національній безпеці. У зв'язку з цим дисертанту доцільно розмежувати механізми, які можуть ефективно функціонувати у мирний час і в особливих правових режимах.

4). Запропонований у дисертації «План дій з удосконалення діяльності Національної гвардії України у сфері забезпечення публічної безпеки та запобігання злочинності» переважно орієнтований на поточні безпекові виклики, водночас містить фрагментарні положення, спрямовані на вдосконалення діяльності Національної гвардії України у повоєнний період. З огляду на перспективи післявоєнного відновлення України та трансформації сектору безпеки і оборони, доцільним є виокремлення заходів, спрямованих на адаптацію функцій, структури та адміністративно-правового статусу Національної гвардії України до умов мирного часу.

Результати відкритого голосування: «за» п'ять членів ради,
«проти» немає.

На підставі результатів відкритого голосування разова спеціалізована вчена рада присуджує Денису Шлезі ступінь доктора філософії з галузі знань 08 «Право», за спеціальністю 081 «Право».

Відеозапис трансляції захисту дисертації додається.

Голова разової спеціалізованої вченої ради **Ганна БУГА**